

Nagu rändlind Polli talu ja New Yorgi vahel

Marika Blossfeldt istub Estonia Teatris pisikeses külalis-tetoas, kus ta etenduse ettevalmistamise ajal on elanud, ja rüüüb hügelsuurest tassis tulist teed. See kosutab. Novembrikuine Eestimaa on külm, vihmane ja negatiivne. «Selle asemel, et koos töötada, töötavad inimesed üksteise vastu, on kadedad. Aga see takistab arengut ja heaolu,» ütleb äsja etendunud New Yorgi avangardtantsuõhtu üks koreograafe. Joo- gaõpetajana arvab ta, et siin, Eestis, oleks vaja teha palju ravitööd. «Kusjuures igaüks saaks seda ise teha, oma mõtteid korrastada ja uurida, kas on võimalik elada ka negatiivsete mõteteta. See muudaks palju,» usub ta.

Estonias töötada polnud Marikal kerge, sest ajapuudus kummitas. Hooaja alguses tulid teatris välja mitu uut tööd, samuti vajasis uusi proove vanad etendused ning tantsijad olid väga koor- matud. «Meil oli plaanis siin rahulikult tunde anda, aga sellest ei tulnud midagi välja,» ütleb Marika, kes ameerika koreograafidele Bill Youngile ja Andy Wongile, kes lühe- mat aega Eestis viibisid, proovide tegemisel eesõiguse andis. «Kui oleksime saanud tunde anda ja rohkem proove teha, oleks kõik olnud palju täiuslikum,» usub ta. «Tantsijad pidid seetõttu kohe nagu külma vette hüppama. Klassikaliselt balletilt kontakt- improviseatsioonile minna on päris pikk samm. See on tegelikult nagu öö ja päev. Aga nagu teatris ikka, tuleb kõik lõpuks mingil imekom- bel kokku.»

Rohkem kui etendusega on Marika Blossfeldt rahul oma Polli taluga, mida ta Läänemaal juba teist suve ehitab.

«Suur ait ja väike õlleait said uue katuse,» räägib ta. «Sain veevärgi sisse. Nüüd saab Polli talus duši all käia ja veeklosetti kasutada. On ju tore ja romantiline kaevust vett tuua, aga kui tahad seal mingit muud tööd ka teha, siis pole see võimalik.»

Järgmisel aastal plaanib

Polli talu on Marika Blossfeldti tegemistes esikohal — kõik mõtted keerlevad selle ümber.

2xPeeter Langovits

talude perenaine küüni lammutada. Hoone on nii halvas olukorras, et seda pole mõtet putitada, targem on sinna uus palkmaja asemele ehitada. Seal saaks siis tunde anda ja etendusi teha, nagu Marika Blossfeldti kavandatud keskuses kohane.

«Talu ongi mu tegemistes esikohal, kõik mu mõtted ja energia keerlevad selle ümber,» ütleb Marika, kes 20. novembril New Yorki talvitu- ma sõidab. «Nagu rändlindudel kombeks,» naerab ta ise. «Aga reaalsus on selline, et pean veel mõne aasta raha teenima, et Polli talu valmis ehitada. Lootsin küll, et see talv, mis tuleb, on viimane, aga läheb ikka veel kaks või kolm talve,» arvab ta.

Marika ei ole oma tege- mistes ükski. «Mul on ka toetajaid. Rahalise toetusega on alati ebakindel, vahel saab

fondidelt, vahel ei saa. Kuid mind on väga palju toetanud Ameerika eestlased. Mõni- kord saadan mingi kirjakese välja, paludes toetust Polli talule ja inimesed on väga lahkesti aidanud.»

«Polli talu ehitama asudes ei osanud ma ette näha, kui palju sinna tööd ja raha kulub. Aga kuidagimoodi olen samm sammult edasi läinud, lahendused on lei- tud ja tunnen, et see on õige asi, mida ma teen.»

New Yorgist on Marika ära olnud aprillist saati ja tagasi minnes ta ei teagi, mis seal ees ootab. Tuleb jälle otsast alustada, asuda otsima ja organiseerima. Veebruaris saabub ta korra- kes veel Eestisse, sest tema tant- suetendus osaleb rahvusva- helisel konkursil, mille üks voorudest tehakse Eestis.

ANNIKA KOPPEL

„Postimees“, 15. XI '97